

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068589632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

De i længere Tid kan blive skjult for Deres Familie. Tillad mig derfor at anholde om Deres Haand hos Deres Nærmeste. Alle Misforhold, alle Vanskeligheder ville blive jævned, naar jeg tør fremtræde som Dem, der har Ret til at beskytte Dem. Der vil da Intet være, hvorfor De behøver at frygte.

– Intet, uden for mig selv, for min Samvittighed, for min indre Rolighed. De er altfor retsindig til ikke at ansee en saadan Frygt for den værste af alle.

– Vil De da ikke bebreide Dem selv at have gjort mig ulykkelig? Har jeg fortjent det af Dem? Jeg tør vel sige, uden at træde Delicatsen for nær, at jeg, for at vinde Dem, ikke har skyet Offire, som ikke Mange i mit Sted vilde være istand til at bringe, og til Løn for saa stor Kjærlighed tager De Hensyn til alt Andet, end til mig.

– Tilgiv Hr. Baron! De seer vort Forhold fra et urigtigt Synspunkt. Til Løn for Deres Godhed for mig har jeg skjænket Dem min Fortrolighed, mit Venskab, om De vil modtage det. At jeg ikke kan give Dem Mere, skal jeg aldrig bebreide mig, thi jeg har aldrig ønsket eller søgt at opvække Følelser, som jeg ikke kunde gjengælde. Mine Grunde, mine Tanker har jeg forklaret Dem saa ofte, at jeg ikke vil trætte os Begge med at gjentage dem. Jeg beder Dem derfor, lad os for stedse afbryde denne Materie, og ifald min Skjæbne ligger Dem paa Hjerte, saa und mig den stille Fred, som er Alt hvad jeg ønsker af Jordens Herlighed. Forstyr ikke min og mit Barns Tilværelse ved at udsætte os for Verdens Opmærksomhed. Tro mig! om den Kjærlighed, hvormed De besærer mig, har kostet Dem ubehagelige Timer, da har den heller ikke forskaanet mig for Ængstelser og Uro. Lad alt Dette ende! Vær mig en Ven, som jeg aldrig skal aflade at skatte høit, og lad denne vor Samtale være den sidste om en Sag, i hvilken disse i Sandhed skal være mine sidste Ord.

Baronen sprang op. Han var bleg. Claudine forfærdedes ved at see paa ham. Godt! sagde han med skjælvende Læber: Fortræffeligt! Jeg har Intet mere at sige, og har kun sagt altfor Meget. Jeg skal ikke mere genere Dem eller Deres.

Med disse Ord ilede han bort, som forfulgt af Dæmoner. Og det kan vel siges, at han var det, saaledes havde Lidenskaben berøvet ham Sjælens Frihed. Saasnart han kom hjem, satte han sig til Middagsbordet med sine Venner. Disse saac paa ham med Forbauselse. Han affecterede en saa vild Lystighed, at de tænkte, han maatte være beruset el-

ler have en hidsig Feber i Kroppen. Han lod imidlertid saamegen Champagne og andre fine Vine hente op fra sin Kjelder, og drak sine Gjæster saa lystig til, at de Fleste snart ikke havde Noget at lade ham høre. Strax efter Maaltidet styrtede han ud i det Frie og tog – besynderligt nok – Veien henimod den Landsby, som han med de skrækkeligste Eder havde forsvoret nogensinde at betræde. I Nærheden af denne var en steil Bakke, der med sin øverste Skrænt hang ud over Havet. Her standsede han, kastede sig ned i Græsset og overlod sig til sin Fortvivlelse. I sit oprørte Sind fandt han sin Ære fornærmet, sit Hjerte krænket, og kaldte sig mishandlet, forskudt og tilsidesat for en Troløs. Havde jeg ham blot her, den forhadte, skjændige Forfører! jeg skulde omslynge ham og styrte mig med ham ned her i Havet. Det kunde jeg have Lyst til at gjøre ialfald, thi er han død, saa kunde jeg møde ham hisset; der maa ogsaa være Hævn. O kunde jeg blot træffe ham!

I det Samme hørte Baron en spæd Stemme bag ved sig, som sagde: Her er jeg!

Han vendte sig og saae den lille Charles, saaledes som han første Gang havde seet ham, med hans trefarvede Skjærf og Geværet paa Skulderen. Den Rasende greb den smilende Dreng i sine Arme og raabte: Du sendes mig af Helvede selv.

Barnet blev bange for hans vrede Aasyn og sagde: Slip mig!

Nei, raabte han, du ligner din Fader! og det er sikkert hans forhadte Farver, hvorned du er udpyntet. Jeg springer ned i Stranden med dig, saa kan du hilse ham, hvis han er død, og forklage ham for Gud, hvis han lever.

Charles begyndte at græde. Slip mig, raabte han, du gør mig bange! Jeg vil forklage dig selv for Gud, thi det er Synd, at du forskrækker mig. Jeg har jo altid holdt af dig. Slip mig! jeg vil hjem til min Moder.

Baronen slap ham og kastede sig selv ned paa Jorden, og hans Raseri opløste sig i den hæftigste Graad. Charles gjorde en Bevægelse for at nærme sig den grædende Ven. Baron gjorde Tegn med Haanden, at han skulde fjerne sig, og sagde med vred Stemme: Skynd dig! løb hjem! – og det forundrede og forskrækkede Barn ilede bort fra det farlige Sted.

Den ulykkelige Elsker blev længe liggende paa Skrænten og udgræd sin dobbelte Ruus. Da han noget havde fattet sig, gyste han i sit